

[Carl Petersen.]

på mælk ikke. Er man ikke i stand til det, kan der komme svingninger i prisen uanset denne lovs vedtagelse.

Jeg har fundet det rigtigt at gøre disse bemærkninger til orientering for dem, som måtte have fået den opfattelse, at nu kan der ikke ske nogen forhøjelse af mælkeprisen, så længe denne lov er gældende. Det er altså ikke rigtigt.

Ved første behandling af lovforslaget gav den radikale ordfører, det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre), udtryk for den mening, at det var en uheldig formulering, § 1 havde fået, idet der står, at landbrugsministeren *med tilslutning* af Landbrugsrådet og De samvirkende danske Husmandsforeninger kan påbyde o. s. v. Dette spørgsmål har derfor givet anledning til megen diskussion i udvalget. Landbrugsministeren har holdt meget stærkt på, at lovforslaget måtte bibeholde dette udtryk. Jeg har forstået den højtærede landbrugsminister sådan, at han mente, hans autoritet overfor landbrugsorganisationerne blev svækket, hvis man ændrede udtrykket. Han henviste bl. a. til — og jeg synes med rette —, at nu havde rigsdagen i lignende love haft dette udtryk stående under hele krigen, ja, endda lige indtil 1948, og så var det noget vanskeligt for ministeren at forstå, hvorfor det nu pludselig kunne gøre så stor skade. Det var den højtærede ministers betragtning, jeg her citerer, og jeg gentager: jeg synes, det er forståeligt ud fra ministerens synspunkt. Men der kan også anlægges synspunkter, som vejer overordentlig stærkt, og som taler for, at der ikke i nogen lov må findes formuleringer som den, der her er tale om, hvorved der gives enkelte eller flere organisationer eller foreninger bestemmelsesret over, hvorledes en af rigsdagen vedtagen lov skal administreres, for det er i virkeligheden det, der sker ved dette lovforslag. Det ville dog vist være utænkeligt, at rigsdagen ville give andre organisationer den samme adgang til at administrere love, der vedrører deres interesser. Når en sådan formulering i sin tid er kommet ind, er der ingen tvivl om, at det er sket efter krav fra landbrugsorganisationerne gennem partiet venstre, og man kan vel nok fantasere sig til, hvad årsagen har været. Den har været, at der dengang sad en socialdemokratisk minister, som skulle administrere loven, og så ville man med denne formulering give ham et stærkt klaptræ på, således at organisationerne kunne bestemme, at han ikke tog sig altfor langt et tøjrslag. Men de samme organisationer kan dog ikke tro, det er nødvendigt at give

den nuværende højtærede landbrugsminister et sådant klaptræ på. Jeg vil da mene, at de kender ministeren så godt, at de stoler på, at han nok skal holde sig pænt i kanten af deres græsmark, så at han ikke træder i den. Derfor synes jeg og mit parti, at nu var der en god lejlighed til at ændre formuleringen, således at den ikke volder forargelse blandt de øvrige borgere her i landet. Nu var tidspunktet kommet, hvor man kunne have taget denne bestemmelse ud af loven, som ikke pynter nogen steder. Og dette ønske blev selvfølgelig forstærket, da det viste sig, at det ærede medlem hr. Hans Pinstrup, som er præsident i Landbrugsrådet, altså den ene af de organisationer, hvis tilslutning er nødvendig, for at loven kan administreres, ved denne lejlighed ville afgive særbetænkning og formentlig ikke ville stemme for lovforslaget. Så kunne man godt få den tanke, at det kunne blive vanskeligt at få dette råds tilslutning; selv mellem venner kan der opstå visse vanskeligheder. Det er disse eventuelle vanskeligheder, det sidste afsnit af betænkningen tager sigte på at afbøde. Det hedder heri, at hvis sådanne vanskeligheder skulle opstå, altså hvis ministeren ikke skulle kunne opnå de nævnte organisationers tilslutning til foranstaltninger, som ministeren måtte finde forsvarlige til løsning af de opgaver, som det er lovens hensigt at løse, skal ministeren sørge for, at loven bliver ændret.

Jeg lægger megen vægt på det, der her er anført, fordi det viser, at såvel ministeren som udvalget og partierne er enige om, at udtrykket „tilslutning“ i realiteten må forstås på den måde, at der skal opnås forståelse med organisationerne, men en stillingtagen fra organisationerne, der vil forhindre ministeren i at administrere loven, vil ikke blive tolereret. Jeg synes, det har været nødvendigt at klargøre dette for dermed at sige både til offentligheden og organisationerne, at det er rigsdagen, der lovgiver.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale de ændringsforslag, der er stillet, og lovens endelige vedtagelse her i tinget.

Tesdorpf: Om de principielle forhold, der ligger til grund for det forlig, som dette lovforslag er et led af, og som vi nu nogle gange, sidst ved kornloven, har haft lejlighed til at muntre hinanden med, skal jeg ikke sige mange ord. Det varede temmelig længe, inden vi nåede frem til denne anden behandling og forhåbentlig tredje behandling, rigeligt længe efter forligets vedtagelse. Grunden til denne forsinkelse kan man bl. a.